

han i Lørdags omtalte, hvorledes Pengenes Værdi var falden her i Landet fra 1870 til Dato. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvise til Folketingstidenden Sp. 1457—58 og her kun fremhæve, at den højtærede Finansminister slaar fast som en Kendsgerning, at de Forandringer, der ere foregaaede med Hensyn til, hvilke Indtægter der gennemsnitlig paa-regnes for hvert Individ her i Landet, klart vise, at Pengenes Værdi stadig er faldende. Og denne langsomme Falden i Pengenes Værdi betyder jo, at Indtægterne og Lønningerne af og til skulle forøges, for at man kan bevare den samme Levefod. Det synes mig at være saa klart og tydeligt udtalt, at naar det er Tilfældet — og det giver jeg den højtærede Finansminister ganske Ret i virkelig er Tilfældet — saa er det paa allerhøjeste Tid, at der nu røres ved de omtalte Lønninger. Endnu mere grelt bliver det Forhold, jeg her har berørt, naar man tager Hensyn til, at der for Underofficerernes og de med dem ligestillede Vedkommende er sket Lønningsforbedringer for nogle Aar siden; for saadant noget som halvandet Aar siden skete der en Lønningsforbedring for Løjtnantsklassen, og nu ønsker man igen i Anledning af de for de 4 Etater foreslaaede Lønningslove paa ny at indføre Forbedring delvis for værnepligtige Befalingsmænd, navnlig Sekondløjtnanter og dermed ligestillede, og delvis for Underofficerer. Jeg tror nok, at det er ikke for meget sagt, at det er uden Sidestykke vistnok i noget andet Land, at man saadan ganske forbigaar en hel Klasse af Embedsmænd i mere end en, ja hen imod to Menneskealdre, og jeg tror heller ikke, at der er noget, der kan sættes ved Siden af, at man nu gentagende rører ved en Del af Etaten og forbedrer Forholdet for den samtidig med, at man lader den anden Del ligge.

Jeg tror, at jeg tør sige, at Officererne ere og hidtil have været loyale, og jeg tror, man kan være overbevist om, at de ogsaa fremdeles ville være det, men det er klart, at uden Spor vil det ikke kunne blive, hvis man vedbliver at tilsidesætte Hensynet til disse Mænd, der jo, naar det endelig kommer til Stykket, heller ikke ere mere end Mennesker og ikke kunne forsone sig med, at et simpelt Retfærdighedskrav fra deres Side ikke opfyldes. Som jeg alt har bemærket, ikke mindst under Hensyn til, hvad den højtærede Finansminister har udtalt om Pengenes Værdi her i Landet, vil det ses, at der faktisk er en Nødstilstand

til Stede; det er ikke alene et Retfærdighedskrav, her kommer frem, men det er ligefrem et Nødraab, her er Tale om. Det er saaledes, at der lides Nød i alle de Officersfamilier, hvor der ikke er privat Formue, og det kan jo dog ikke være Meningen, at Bevillingsmagten vil bringe disse Mænd og deres Familier til Fortvivlelse. Det er et indtrængende Krav, der stilles, at vi nu samtidig med Forslagene til Lønningsforbedring for en Mængde Underofficerer og Statstjenerne i det hele faa forelagt og behandlet og vedtaget et Forslag, som giver Officererne Vilkaar at leve under, som svare til den Stilling og Lønning, som andre Etaters med Officererne i de forskellige Grader ligestillede Embedsmænd oppebære. Vi tillade os derfor at vente med Sikkerhed i denne Samling at se paa Tingets Bord et Forslag i saa Henseende, for at det kan slaa Følge med de andre Lønningslove.

Det kan jo nemlig ikke være Hensigten, at Officersklassen kun skal rekrutteres fra de mere velhavende. Hvis man kunde tænke sig noget saadant, maatte man jo straks paa Forhaand tage Afstand derfra, fordi det maatte siges at være i høj Grad udemokratisk, men man kunde vist ogsaa frygte, at man ved en saadan Fremgangsmaade til en vis Grad vil begunstige og opelske noget af den Militarisme, man ellers og med Rette er en saa stærk Modstander af. Ikke mindst turde det være meget tvivlsomt, om Hæren og Flaaden selv være tjente med, at Rekrutteringen foregik udelukkende fra de velhavendes Kreds. Jeg tror, at hvis man vil sammenligne vore Lønninger med Udlandets, vil man se, at vi her staa ganske overordentlig lavt. Men selv om man rent vilde bortse fra alle disse efter min Formening ret berettigede Krav, er der andre Hensyn, som medføre, at man maa tage Spørgsmaalet op nu, og det er simpelthen det praktiske Hensyn til, hvorledes man skal faa tilfredsstillende Tilgang til Hær og Flaade. Som Forholdet er nu, er det sagt mig, at der i Hæren findes henimod 40 Pladser ledige for Premierløjtnanter, men at man ikke har saa stor en Tilgang, at man er i Stand til at besætte disse Pladser. Det er med andre Ord en lignende Nødstilstand som den, der var til Stede for halvandet Aar siden, da man gik til at bevilge højere Løjtnantslønninger. Og i Flaaden er Forholdet noget lignende. Tallet bliver naturligvis ikke saa stort, men det er ogsaa der saadan, at man ikke har til Raadighed de Mænd, man behøver til Besættelsen af